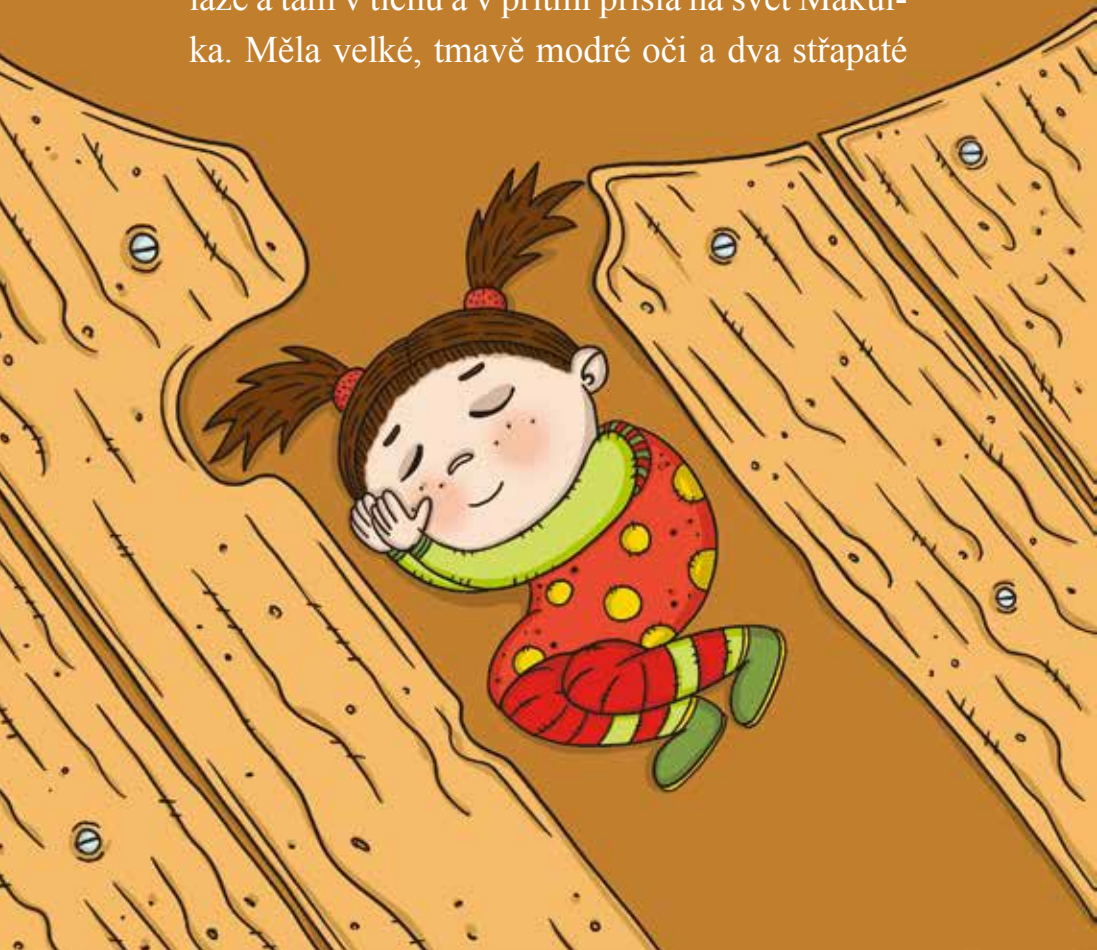

MAKULKA A POŠTOVNÍ HOLUB

Byla jednou jedna Makulka. Makulka je taková malilinkatá holčička, která se narodila z makového zrníčka. To zrníčko bylo původně na rohlíku, ale spadlo pod stůl, když jednou odpoledne děti svačily a drobily. Tenhle rohlík byl hodně drobivý. Mák se skulil do škvírky v podlaze a tam v tichu a v přítmí přišla na svět Makulka. Měla velké, tmavě modré oči a dva střapaté

culíky. Byla velice živá a zvědavá. Všechno prošmejdila, o všechno se zajímala a všechno ji uvádělo v nadšený úžas.

Žila v domku s dětmi, které ji nadrobily, a také s jejich maminkou a tatínkem. Ale protože byla tak malá, nikdo o ní nevěděl. Chtěla se s dětmi skamarádit, aby si s nimi mohla hrát, jenže to nešlo. Tyhle děti v sobě měly obří strach, který způsoboval jejich bání. Ale nebylo to bání jen tak obyčejné či občasné. Děti se bály snad úplně všeho a pořád. Psa, kočky, vrabce na zahradě, bouřky, deště, stínů od sluníčka, strašidel pod postelí, tmy, praskání dřevěné podlahy, cvrkání cvrčka... a já nevím čeho všeho ještě. Každou chvilku se odněkud ozvalo srdceryvné kvílení: „Mamííí, já se bojím!“ Dokonce i v noci ze spánku křičely strachem z nočních můr. Maminka s tatínkem už z toho byli celí unavení a nevěděli, co si počít. Jak svým dětem pomoci. Makulku mrzelo, že si nemá s kým hrát, a taky ji napadlo, že když děti vidí pořád okolo sebe jen samé bubáky, nemůžou si užívat ten nádherný svět, který se jí osobně tolik líbil. „To musí být pěkná otrava, takhle se bát,“ řekla si a rozhodla se s tím něco udělat.

Chodila sem a tam a přemýšlela. Myšlenky jí běžely naplno. Vylezla na okno a sedla si na parapet, aby se u toho přemýšlení taky trochu pokochala díváním do zahrady. Věděla, že při kochání má vždycky ty nejlepší nápady. V tom přiletěl holub. Už už by ji sezobl, protože si myslel, že je to jen zapomenuté zrnko. Ale Makulka na něj pořádně nahlas zavolala: „Ne! Nesmíš mě sezobnout! Já jsem Makulka a přemýšlím, jak pomoci dětem, aby se nebály.“ Holub se zarazil. Už toho zažil hodně, ale mluvící mák viděl poprvé. Podíval se lépe a uviděl, že to opravdu není zrníčko, ale malinkatá holčička s modrýma očima. „Promiň, Makulko,“ omluvil se hned, jelikož

to byl velice slušný holub. „To nic,“ usmála se na něj Makulka. „Dovol, abych se také představil. Jsem poštovní holub. Tedy vlastně byl jsem poštovní holub,“ řekl holub a zesmutněl. „Poštovní holub, to je úžasné,“ rozzářila se Makulka. „A proč jsi smutný?“ „Protože už nejsem poštovní. Lidi už mi nedávají žádná psaníčka. Mají poštu a e-maily. A já jsem k ničemu,“ vzdychl holub. „Ale když jsi byl poštovní, tak to jsi byl ve světě a spoustu toho víš!“ řekla nadšeně Makulka. „No, možná... snad...“ nejistě odpověděl holub. „Mohl bys mi poradit, co udělat, aby se děti nebály?“ Holub se hluboce zamyslel. „Už to mám! Je to jednoduché. Když se děti všeho bojí,

